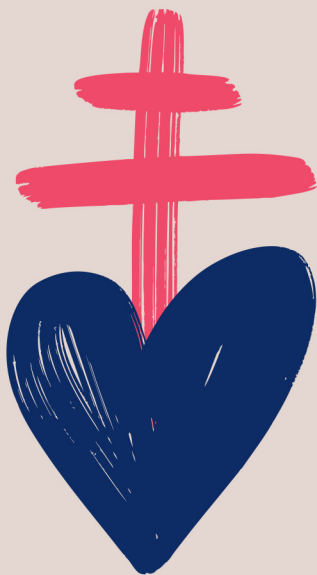

Vzal sis slovenku

Alexandra Deus

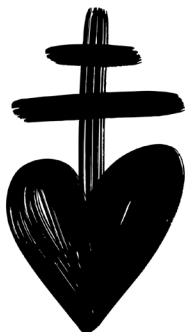
Jedno manželství, dvě řeči, tisíc nedorozumění.

Vzal
si
Slovenku

Vzal si slovenku

Alexandra Deus

Jedno manželství, dvě řeči, tisíc nedorozumění.

VZAL SIS SLOVENKU

Copyright © Alexandra Deus

České vydání © Bourdon, 2025

Obálka © Alexandra Deus

ISBN: 978-80-7611-331-2

Češi a Slováci jsou
si prý podobní.
Akorát že vůbec ne!

V měřítku všech sto devadesáti pěti národů světa jsou Češi a Slováci údajně stejní. Akorát že vůbec. A pokud je pravda, že muži pocházejí z Marsu a ženy z Venuše, tak slovenské ženy a čeští muži stojí přímo na opačných pólech galaktického spektra. Já, rodačka z Martina v Turčianské kotlině, o tom musím, vzhledem k deseti letům šťastného manželství s čisto-krevným Pražákem, rozhodně něco vědět...

Jak to
všechno
začalo

Zmařený sen o princí

Východní Němec a selská truhla

Rok 2011. V té době mi bylo dvacet devět let a měla jsem za sebou svůj první rok v korporátu na pozici *art direktora* v pražské pobočce nadnárodní reklamní agentury. Po personálních změnách o několik platových tříd výš se v našem podnětném a kreativním *oupen spejsu* objevil nový člověk. Tehdy jsem ještě netušila, že do mého světa vstupuje Michal, můj budoucí manžel.

Poprvé jsme si podali ruce při něčem, čemu se říkalo *medvědí kolečko*. Každý do korporátu nově příchozí chudák musel obejít všechny stoly, osobně se představit všem členům týmu a potřást jim rukou. Jako cvičený medvěd. Protože kdyby se představil hromadně na *status mítinku*, nebylo by to dostatečně vřelé a osobní, což jsou ctnosti, na kterých si korporát obzvláště zakládá. Hned jak jsem svého budoucího manžela poprvé uviděla, myslela jsem si, že je *gej*. Ještě nikdy jsem neviděla nikoho tak teatrálně gestikulovat. Jako by u něj probíhaly dvě různé komunikace najednou. Nejenže nepřetržitě mluvil, k tomu ještě neustále máchal rukama a různě se kýval. Nepřestával mě udivovat ani jeho šatník, poznamenaný dlouhým působením ve vysokých manažerských pozicích. Vždy, když míjel můj stůl, těšila jsem se, co si pro mě jeho náhodný generátor nudných outfitů na dnešek připravil. Moje oblíbená byla odvážná kombinace tmavomodrého trička s límečkem, vínového svetru, tmavomodrých džín a barevných tenisek, které křičely do světa: *jsem kreativní, i když pracuji v Excelu*. Tricet šest let, rozvedený, bez vlasů, dvacet kilo nadváhy a dítě ve střídavé péči. Můj splněný dívčí sen měl očividně trochu jinou konfiguraci, než

jsem si původně navolila. Jednou v noci mi od něj přišla na Facebook žádost o přátelství. Nevěřícně zírám do pruhu světla, kterým displej telefonu přetál mou pronajatou podkrovní ložnici. Překvapeně odkliknu *přidat mezi přátele* a hned nato mi přichází jediná věta: „Můj Facebook je striktně o jídle.“ „A preto mi píšeš o pol jednej ráno?“ ptám se nahlas do tmy. Každopádně to bylo vše, co jsme si ten měsíc napsali. V práci jsme se stále nějak evidovali, vtípky u kávovaru, dobírání si mých trendy podkolenek, které jsem tehdy nosila, občas jsme spolu pod rouškou účasti ostatních kolegů zašli na oběd. Události ale nabraly spád až tehdy, když mi v taxíku po agenturním večírku při pokusu o první polibek málem vyrazil zuby. Jemná motorika po láhvi firemní Metaxy, zdá se, utrpěla značnou újmu. Kdybychom věděli, že právě začíná ten nejkrásnější a nejdůležitější vztah našeho života, jistě bychom danou chvíli pojali noblesněji. Ten náraz do zubů je totiž to poslední, co si z onoho večera pamatuji.

Princezny snídají fernet

Jednoho krásného rána na samém začátku vztahu se můj budoucí muž rozhodl ohromit mě svými kulinářskými schopnostmi. „Udělám nám snídani,“ prohlásil sebevědomě. Z kuchyně slyším, jak otevírá dveře impozantní, dva metry vysoké lednice. Chvilé ticha. Lednici zavře, otevírá mrazák. Zavírá mrazák a pro změnu slyším, jak prohledává tisíc čtyři sta poliček, skříněk a šuplíků mé exkluzivní pronajaté kuchyně s ostrůvkem. Vrací se do ložnice se znepokojeným výrazem. „Můžeš mi to, prosím tě, vysvětlit?“ začne opatrně. „Ty jsi nějaký psychopat? Nebo tě jenom vykradli?“ Jeho šokovaný výraz mě pobavil. „Ja nevarím,“ odpovídám, jako by to nebylo zřejmé z toho, co viděl. „A máš nějakou poruchu příjmu potravy?“ „Nemám, len tú potravu príjmam vonku, nie doma.“ „V lednici máš Fernet Citrus a hořčici a v šuplíku na přílbory

je poloprázdný pytlík slaných tyčinek,“ konstatuje tak, že to zní jako otázka. „Fernet si dávám ráno, před cestou do práce, protože mám nízký tlak,“ vysvětlují první položku ze seznamu ve vzduchu visících výčítek. „Soletky si namáčám do fľašky s horčicou, miesto večere.“ Můj budoucí muž, jehož identita je celoživotně úzce spjatá s jídlem, vařením a čímkoli s tím souvisejícím, hnusem sraští tvář. „Obleč se, jdeme na snídani,“ snaží se alternativně vyřešit úplnou absenci potravy v mé bytové jednotce. Zatímco se češu, slyším z obýváku: „Ty vole, princezna, fernet k snídani.“ Že u nás doma od začátku vaří výhradně muž, to už jste asi pochopili.

Během nóbl snídaně s výhledem na Vltavu mu mezi míchanými vejci a čokoládovou koblíhou oznamuji, že si ho interně přezdívám *východní Němec*, načež se dozvídám, že on mi v duchu říká *selská truhla*. Tázavě zvedám jedno obočí, protože netuším, co je to za sofistikovanou invektivu. „No, že jsi zmalovaná jak selská truhla.“ Přestávám žvýkat. „Prosím?“ „No tohleto,“ natáhne ruku a intenzivně mi máchá ukazovákem před očima. „Evidentne nevieš nič o tieňovaní pohyblivého viečka,“ bráním se jeho neznalosti v oblasti aktuálních trendů očního líčení. Že jsme z diametrálně odlišných estetických světů, jsem si už všimla, a to jsem ještě nebyla u svého prince doma.

Velké auto

Mám ráda velká auta (SUV, ne kamiony), jakkoli zlatokopec ky to může znít. Myslím, že to má co do činění s mou docela malou fyzickou prezencí na této planetě. Je to asi podvědomá potřeba obalit se do velké hromady plechu nebo co.

Odcházíme z práce a míříme k rozhraní Vršovic a Vinohrad, kde má muž mých snů byt. Zdá se, že uvařit večeři z ingrediencí, které mám doma já, je příliš velká výzva i pro takového gastronauta, jakým je Michal. Cestou k parkovišti se

můj budoucí muž s vtipem jemu vlastním rozhodne zabrnkat na strunu mých automobilových preferencí. „Mám velké auto,“ začne tajemně, „potřebuju, aby se do něj v zimě vecpaly i lyže.“ Fakt, že dle nejnovějších bezpečnostních studií Euro NCAP se lyže nemají převážet v autě, ale ve střechním boxu, jinak hrozí, že se vám při nehodě zabodnou do zad a propíchnou orgány, prozatím nezmíním. Ale informace o velkém autě mě zaujala. O to víc, že já sama tehdy tehdy byla majitelkou tak akorát permanentky do MHD.

Přicházíme na parkoviště obklopené exekutivními limuzínami zaměstnanců z okolních prosklených králíkáren, když vidím auto, které odemyká můj budoucí muž. MPV! Plechová krabice. Něco mezi instalatérským pick-upem a malou dodávkou, kterou jezdí Rohlík. A samozřejmě v nejbezpečnější barvě vůbec – praktická šedá metalíza. „Volkswagen, ověřená německá kvalita,“ Michal dál vehementně rozbíjí mozaiku představ o mém vysněném partnerovi. A aby toho nebylo málo, všimnu si dětské sedačky na zadním sedadle. Nesnáším děti. Začíná to výborně!

Romantický bordelář

„Jako doma,“ prohlásí, když vstoupíme do bytu. „Tohle je obývací,“ začíná v první místnosti prohlídku svého světa. Na jedné straně je standardní vybavení jako jídelní stůl a pohovka. Naproti, podél celé stěny, stojí obrovská, asi půldruhého metru vysoká hromada knih uspořádaných do komínků. Vše spočívá na černých, sto dvaceti litrových pytlích na odpady. Vedle knižních stohů se v květináči velikosti městského mobiliáře tyčí polomrtvý strom.

Přemýšlím, jestli je to nějaká umělecká instalace na téma vymírání knih nebo koloběhu papíru. Nerada bych před Michalem vypadala jako kulturní barbar, který nepochopil hlubokou ideu tohoto díla. „Tady bude knihovna,“ vytrhne mě

ze zbytečně hlubokých úvah Michal, „ještě jsem ji nestihl objednat.“

Pokračujeme v prohlídce a vstupujeme do místnosti, jejíž jedna polovina slouží jako ložnice a ta druhá jako depo DHL. Jinak si totiž tu hromadu kartonových krabic neumím vysvětlit. Přes celé obrovské okno je natažené červené prostěradlo, skrz které zvenčí prosakuje slabé světlo. V krajinách třetího světa by to určitě působilo jako efektivní, nízkorozpočtové řešení, jak útulně zařídit bordel. V širším centru Prahy mě ale tento prvek interiérového designu trochu zaskočil.

„A ty sa pýtaš mňa, či nie som psychopat?“ nespouštím oči z plachty připoutané k okennímu rámu.

„To tady mám, aby sem neviděli odnaproti,“ argumentuje můj princ.

„A neskúšal si závesy?“ nevycházím z údivu.

„Ještě nemám garnýže.“ Přikývuji a rozhlížím se po holých stěnách a bludišti z krabic.

„Ako dlho že tu bývaš?“ nevybavuji si totiž, že by zmiňoval nedávné stěhování.

„Dva roky.“

To je dlouhých sedm set třicet dní! Sedm set třicet dní se dívá na knihy vyskládané na igelitu a pokaždé, když něco hledá, musí prohrabat dvanáct kartonových krabic.

„A prečo si sa ešte nevybalil?“ ptám se opatrně, protože šance, že by mohl být psychicky narušený sériový vrah, v posledních minutách prudce stoupla. „Nějak jsem zatím neměl důvod,“ hlesne. Upřeně na něj zírám, protože tato vágní odpověď mě nijak neuklidnila. „Je to byt, ne domov,“ dodá potichu.

„A prečo si z neho neurobíš domov?“

„Já si neumím udělat domov sám, chci ho budovat s někým.“ Tak on není vrah, on je romantický bordelář! O čtvrt roku později jsem opustila svůj krásný, designově vyladěný podnájem a přestěhovala se k Michalovi, abychom z toho skladiště zkusili vybudovat domov.

Návraty na scénu

Krátce poté přišla naše první hádka. Důvod si výjimečně nepamatuji. Co si ale pamatuji velmi dobře, je moment, kdy jsem pochopila, co to znamená mít doma absolventa DAMU.

Už už jsem si myslela, že po intenzivní fázi výměny argumentů se oba odebereme k tichému rozjímání, následované mu emočně nevyhrocenou závěrečnou řečí a smírem. Michal ale zahájil fázi návratů na scénu. Jako oponu využil dveře od ložnice, kterými při odchodu pokaždé teatrálně prásknul. Za doprovodu gradující gestikulace a rétorického veledíla o jedné větě v deseti různých slovosledech se takto na scénu vrátil zhruba patnáctkrát. Mé pokusy o vnitřní kontemplaci vnímal jako nezáměr o jeho představení, načež ještě zintenzivnil svou už tak bohatou paletu výrazových prostředků.

Trvalo mi pár let, než jsem pochopila, že když žiju s člověkem, který se do všeho vkládá na sto dvacet procent, zúčastněně se mnou prožívá všechna zákoutí života, radosti, primitivní vtipy, blbé dny, špatné nálady i výbuchy hněvu, musím přijmout i širokou škálu emocí, které se nedají na povel vypnout, když se mi to zrovna nehodí. Nemohu tedy očekávat, že když mě brání před celým světem jako lev, bude náš vzájemný konflikt řešit pokojným vyšíváním vánočního ubrusu.

Dnes už nad tím ani nemrknu okem, ale ten první výstup byl – pro mě jako neznalého diváka – celkem intenzivní představení. Mimochodem, na praskliny kolem dveří doporučuji Pattex Acryl za 79 Kč.